

Guillaume Musso

Necunoscuta din Sena

Traducere din limba franceză de
Liliana Urian

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Ilustrație copertă: © Léa Morichon

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Rodica Crețu
Dana Anghelescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MUSSO, GUILLAUME

Necunoscuta din Sena / Guillaume Musso; trad. din lb. franceză de

Liliana Urian. - București: Editura Trei, 2022

ISBN: 978-606-40-1352-1

I. Urian, Liliana (trad.)

821.133.1

Titlul original: L'Inconnue de la Seine

Autor: Guillaume Musso

Copyright © Calmann-Lévy, 2021

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1352-1

I.

NECUNOSCUȚA DIN SENA

Luni, 21 decembrie

Turnul cu ceas

Fiecare om se află la un moment dat în fața necesității de a-și hotărî destinul, de a face gestul decisiv asupra căruia nu va mai putea să revină.

Georges SIMENON

1.

Paris.

— De data asta, ne-ai pus pe toți în pericol, Roxane: brigada, colegii, pe mine...

Mașina de poliție neinscripționată tocmai părăsise bulevardul Grande-Armée pentru a intra în Place de l'Étoile. Comandantul Sorbier își descleștă dinții pentru prima oară de când plecaseră din Nanterre. Cu degetele crispate pe volan, polițistul își continuă reproșurile, cu o voce lugubră.

— În contextul actual, dacă presa află ce ai făcut, până și comisarul Charbonnel riscă să zboare.

Lângă el, Roxane Montchrestien tăcea, cu privirea întoarsă spre geamul pe care se prelingeau picături de

ploaie. Sub un cer plin de nori gri, Parisul era sinistru, zilele lipsite de soare înșirându-se una după alta încă de la începutul lunii. Umiditatea se simțea deja în tot habitacul. Polițistul se aplecă în față pentru a da la maximum dezaburirea și miji ochii. Silueta masivă și fantomatică a Arcului de Triumf abia se deslușea în spatele cortinei de ploaie. Tristețea decorului îl duse cu gândul la manifestația din acea sâmbătă, când minoritatea cea mai violentă a mulțimii vandalizase edificiul parizian. Scena revoltei făcuse înconjurul lumii, cristalizând atmosfera nocivă care otrăvea țara. De atunci, lucrurile nu se amelioraseră deloc.

— Pe scurt, ne bagi pe toți în rahat, termină Sorbier, dând înapoi ca s-o ia pe bulevardul Marceau.

Lipită de spătarul scaunului, Roxane încasa reproșurile fără să crâcnească, nici măcar nu se gândea să se apere. Își respecta șeful, pe comandantul Sorbier, care conducea BNRN-ul, Brigada Națională de Căutare a Fugarilor. De mai multe luni, parcă trecea printr-un tunel fără sfârșit. Își masă pleoapele și lăsa geamul în jos. La contactul cu aerul proaspăt, avu senzația că-și recapătă energia, ceea ce îi provocă un declin salutar: de acum înainte, destinul ei se va scrie departe de poliția națională.

— O să demisionez, șefu', zise ea îndreptându-se de spate. E mai bine pentru toată lumea.

Roxane simți o oarecare eliberare rostind aceste cuvinte. Ea, care trăise întotdeauna pentru meseria ei, se afla astăzi în incapacitatea de a și-o face corect. Ca în cazul multora dintre colegii ei, neliniștea i se transformase de-a lungul timpului într-o veritabilă descumpănire. În Franța, și îndeosebi în regiunea pariziană, ura împotriva polițiștilor era palpabilă. Peste tot.

„SINUCIDEȚI-VĂ! SINUCIDEȚI-VĂ!“ Se gândea la sloganurile abjecte adresate polițiștilor în timpul manifestațiilor. *Acum e momentul*, își zise ea trăgând în piept o gură de aer poluat. *Acum trebuie să plec.*

Un angrenaj ucigător se pusese în mișcare și îi făcuse pe oameni să-i deteste pe cei care trebuiau să-i apere. Polițiștilor li se întindeau capcane prin cartiere, comisariatele erau asediate, ei erau linșați în timpul manifestațiilor, se trăgea asupra lor cu mortiere în plin centru. Copiii lor mergeau la școală cu frica în sân, familiile lor se destrămau și, sâmbătă după sâmbătă, manifestație după manifestație, canalele de știri îi prezentau ca pe niște naziști, cu o aviditate obscenă.

„SINUCIDEȚI-VĂ! SINUCIDEȚI-VĂ!“ *Acum trebuie să plec.* Norocul ei că nu o împiedica nimic. Nu avea împrumuturi de rambursat, nu avea copii de crescut, nici pensie de plătit. Avea să plece nu doar din poliție, ci și din țara asta bolnavă. Să-și găsească o insuliță stâncoasă mai retrasă, dar nu prea departe, de unde ar putea s-o vadă, cu durere, arzând.

— O să primiți scrisoarea mea de demisie chiar în seara asta, promise ea.

Sorbier clătină din cap.

— Nu-ți face iluzii, Roxane! N-o să scapi atât de ușor!

Rulau acum de-a lungul Senei, înspre Place de la Concorde. Polițista își arătă proasta dispoziție pentru prima oară.

— Pot măcar să știu unde mă duceți?

— Departe de lumea dezlănțuită.

Expresia aproape că o făcuse să zâmbească. Îi evoca o câmpie verde, briza blândă, câmpurile nesfârșite, grâul copt sub razele soarelui, clinchetul clopoțelilor de la gâtul

vacilor. Ceva foarte departe de realitatea pariziană: un oraș intrat în metastază, murdar și apatic, acoperit cu un strat de poluare și de tristețe fără sfârșit.

Sorbier așteptă să ajungă la mijlocul podului Concorde pentru a-i explica ce avea în minte.

— Uite care-i planul, Roxane: Charbonnel ți-a găsit un post liniștit, ca să te dai la fund câteva luni.

— Deci sunt transferată, nu?

— Temporar, da.

François Charbonnel era comisarul divizionar care conducea Oficiul Central de Luptă Împotriva Crimei Organizate, structura care controla BNRF-ul.

— Și echipa mea de anchetă?

— Locotenentul Botsaris va asigura interimatul. Ți se dă o șansă să-ți revii. După aceea, dacă tot vrei s-o faci, n-ai decât să ne lași baltă.

Roxane își duse mâna în capul pieptului, unde tocmai simțise un reflux gastric.

— Concret, în ce constă această nouă funcție?

2.

— Ai auzit vreodată de BANC?

— Nu.

— Sincer să fiu, până azi-dimineață, nici eu.

Sorbier avea cel puțin onestitatea de a nu încerca să-și înfrumusețeze propunerea.

Ștergătoarele se luptau din greu cu ploaia care îneca parbrizul. Pe malul stâng, mașina se împotmolise în ambuteiajele care paralizau bulevardul Saint-Germain.

— Biroul Afacerilor Neconvenționale a fost creat în 1971, explică polițistul. Depinde direct de prefectură. La început, serviciul avea ca scop să ancheteze cazurile

mai neobișnuite la care poliția judiciară nu reușea să dea răspunsuri raționale.

— Ce înțelegeți prin „neobișnuite“?

— Tot ce are legătură cu paranormalul.

— Faceți mișto?

— Nu, dar trebuie să iei în considerare contextul epocii, se justifică Sorbier. Societatea descoperea așa-numitul „realism magic“. Se încerca studierea anumitor domenii excluse din știința oficială, oamenii erau pasionați de OZN-uri, Grupul de studii și informații despre fenomenele spațiale neidentificate avea să-și deschidă porțile la Toulouse...

— De ce nu știe nimeni de chestia asta?

Gradatul ridică din umeri.

— Sunt câteva articole în presa epocii. Structura număra vreo 10 persoane la sfârșitul anilor 1970 și 1980. Dar puterea socialistă și evoluția societății au schimbat natura Biroului care a fost încet-încet folosit ca loc provizoriu pentru polițiștii epuizați sau într-o stare fragilă după comiterea unei greșeli grave.

Roxane auzise de centrul de la Courbat destinat polițiștilor deprimați, alcoolici sau în *burnout*, dar nicio dată de fundătura aia.

— Cu timpul, BANC s-a mutat și efectivele sale active s-au evaporat precum zăpada topită de soare. Astăzi nu mai există decât o linie bugetară, care, de altfel, o să dispară anul viitor, în iunie. Așa că, după toate probabilitățile, vei fi ultimul polițist care ocupă acest post.

— E singurul azil pe care mi l-ai găsit?

Sorbier nu trecu cu vederea remarca.

— Cred că nu ești chiar într-o poziție de forță în privința asta, Roxane. Și pentru cineva care, acum cinci

minute, voia să demisioneze, mi se pare că ești foarte pretențioasă.

Comandantul tocmai o luase la dreapta, pentru a intra pe strada Bac. Roxane coborî geamul cu totul. Grenelle, Verneuil, Varenne... În cartierul Saint-Thomas-d'Aquin copilărise. Fusesse la școală în apropiere, la Sainte-Clotilde; tatăl ei, militar, lucrase la palatul Brienne, la Ministerul Apărării. Familia locuise pe strada Casimir-Perier. Saint-Thomas-d'Aquin era un soi de Saint-Germain-des-Près fără turiști. Era ceva neașteptat să se întoarcă azi aici. Se simți asaltată de amintiri vagi, dar liniștitoare: un parchet Versailles cu linii aurii, niște muluri albe de forma unor frunze de acantă, clapele zgłobii ale unui bătrân Steinway, sculptura în bronz reprezentând o pisică ce părea să te sfideze din înaltul brâului șemineului.

Claxonul furios al unui șofer de taxi o readuse la realitate.

— Și câți băieți voi avea în echipă?

— Niciunul. Ți-am spus deja, serviciul nu mai funcționează de ani întregi. În ultimele luni, o singură persoană era încadrată pe acest post: comisarul Marc Batailley.

Roxane se încruntă. Numele îi spunea vag ceva, dar nu era în stare să-și dea seama de unde îl știa.

Sorbier îi reîmprospătă memoria.

— Batailley este un fost polițist de la Criminalistică. A avut perioada lui glorie la începutul anilor 1990 când echipa pe care o conducea în Marsilia l-a identificat și l-a arestat pe unul dintre primii ucigași în serie francezi, supranumit „Horticultorul“.

— Horticultorul?

— Tipul tăia cu foarfeca de grădină tot ce considera de prisos la victimele lui: degetele de la mâini ori de la picioare, urechile, penisul...

— Original.

— După fapta asta strălucită, Batailley a obținut mutarea la Paris, dar nu a reușit niciodată să confirme speranțele puse în el. Cred că de vină a fost viața lui de familie tumultuoasă. A pierdut un copil și căsnicia și s-a destrămat. Sfârșitul de carieră a fost haotic din cauza unei sănătăți șubrede, de unde detașarea lui la BANC.

— A ieșit la pensie?

— Nu încă, dar a avut un grav atac de inimă noaptea trecută. Asta i-a permis lui Charbonnel să profite de situație, ca să te plaseze pe postul ăsta.

Sorbier aprinse luminile de avarie înainte de a opri în fața porții din fier forjat a scuarului Misiunilor Străine. Nu mai ploua. Roxane se grăbi să iasă din mașină. Umiditatea îi impregna hainele, părul, creierul. Sorbier o imită și se rezemă cu spatele de capotă, aprinzându-și o țigară.

Se stârnise vântul. În sfârșit, se putea respira. O gaură de cer albastru, timidă, se căscă deasupra parcului. Copiii se întorceau deja, scoțând strigăte vesele și luând cu asalt balansoarele și toboganul. Roxane avea amintiri aici: cornețele cu vanilie și căpșuni de la Bac à Glaces, vizitele cu mama ei la Bon Marché și Conran Shop, apartamentul lui Romain Gary, puțin mai jos, prin fața căruia trecea cu o mare curiozitate, pe vremea când își dădea bacul la franceză, trăgând mereu cu ochiul ca să vadă dacă nu cumva ușa imobilului era deschisă, în speranța că va întâlni fantomele lui Romain, Jean și Diego.

— Iată biroul tău, zise Sorbier, arătând cu degetul spre cer.

Roxane se uită în sus. Mai întâi, nu înțelese la ce anume făcea aluzie superiorul ei, apoi distinsese un soi de clopotniță cu un orologiu în vârf. Un turn mult

retras de la stradă, pe care nu-l remarcase niciodată până atunci și care depășea în înălțime acoperișurile celorlalte clădiri.

— Edificiul datează din anii 1920, începutu Sorbier pe un ton profesoral. A fost o anexă a magazinului Bon Marché, construită de arhitectul Louis-Hippolyte Boileau. Prefectura a pus mâna pe el la începutul anilor 1990, dar statul tocmai l-a pus în vânzare.

Roxane înaintă spre poarta înaltă, cu două canaturi, vopsită în albastru.

— Te las, o anunț Sorbier întinzându-i o legătură de chei. Și ține minte, Roxane, fără tâmpenii!

— Știți codul de la intrare?

— 301207: data la care au fost create Brigăzile Tigrlui¹. Plus un B, de la Brigadă.

— Sau de la Biroul Afacerilor Neconvenționale, remarcă ea.

— Sper că ne-am înțeles, Roxane: nu ieși în evidență! N-o să fim mereu aici ca să îndreptăm boacănele pe care le faci.

3.

Dacă din stradă turnul era discret, el se impunea cu maiestruozitate imediat ce treceai de poarta mare. Se înălța grațios în fundul unei mici curți cu arbori, înghesuit între două imobile lipsite de farmec. În vârful, cadranele impozante ale orologiului îi prelungeau silueta, ancorându-l solid în cerul parizian. Un veritabil donjon chiar în mijlocul arondismentului 7.

---

¹ Brigăzi regionale de poliție mobilă (actuala poliție judiciară), înființate în 1907 de ministrul de interne Georges Clemenceau, supranumit „Tigrul”. (N.t.)

Roxane traversă curtea pavată până la intrarea în „far“ unde era garat un scuter roșu-aprins. Cu una dintre cheile date de Sorbier, ea descuie canaturile unei uși masive de lemn lăcuit. Turnul se deschise spre un tunel solar. Ca într-o biserică, lumina pătrundea prin vitralii, inundând cele trei etaje cu o strălucire caldă. Parterul anunța culoarea: cărămizi roșii, un parchet de stejar, o structură metalică, grinzi nituite à la Gustave Eiffel.

Pe verticală, o scară elicoidală de fier forjat lega cele patru niveluri. Roxane urcă scările cu ochii ațintiți spre vârf. Era plăcut. Un aparat termic bâzâia ușor. Din vârful turnului se auzeau niște acorduri de pian. Schubert, *Impromptu*-urile. Una dintre bucățile muzicale din copilăria ei.

Ajunse pe primul palier. Etajul era separat în două. Într-o parte, o mulțime de fișete metalice, rafturi care urcau până în tavan, cutii de arhivare din carton, un fax și chiar un minitel. În cealaltă parte, o bucătărie cu un bar din lemn brut, urmată de o baie cu duș.

Lângă un copiator, un brad de Crăciun decorat în stil vechi era păzit de o pisică siberiană dolofană care stătea tolănită pe un pat din foi de hârtie. Când o văzu pe Roxane, motanul mieună și fugi către nivelul superior.

— Hei, tu, vino aici!

Polițista îl ajunse din urmă pe scară și se aplecă să-l mângâie pe burtă. Îndesată și musculoasă, pisica avea o blană argintie strălucitoare și o mutră de desen animat.

— Îl cheamă Putin, se auzi o voce în spatele ei.

Surprinsă, Roxane făcu stânga-mprejur și își duse mâna la pistolul Glock aflat în toc. O tânără stătea lângă fereastra de la etajul al doilea. Avea vreo 25 de ani, coafură afro, piele măslinie, ochi de smarald, ochelari cu rame de бага, zâmbet radios și strungăreață.

— Tu cine mai ești? se enervă Roxane.

— Valentine Diakité, se prezentă tânăra cu o voce calmă. Sunt studentă la Sorbona.

— Și ce naiba faci aici?

— Îmi fac teza de master despre Biroul Afacerilor Neconvenționale.

Roxane oftă.

— Și asta îți dă dreptul să fii aici?

— Am aprobarea comisarului Batailley. De șase luni triez și clasez dosarele. Dacă-ți fi văzut în ce stare se afla arhiva! O adevărată babilonie!

Roxane o privea pe masterandă tronând în mijlocul cutiilor de carton ca o prințesă în palatul ei. Colanții săi negri, fusta din velur, puloverul cu guler rulat și cizmele de piele maro-roșcat o făceau să se gândească la o variantă modernă a Emmei Peel¹.

— Dar dumneavoastră cine sunteți?

— Poliția: căpitan Roxane Montchrestien.

— Îl înlocuiești pe Marc Batailley?

— Se poate spune și-așa.

— Aveți vești despre starea lui de sănătate?

— Nu.

— Bietul de el! E îngrozitor ce s-a întâmplat. De azi-dimineață numai la asta mă gândesc. Eu l-am găsit când am venit.

— Aici a făcut atacul de cord?

— Nu cred c-a fost un atac de cord, cred că a căzut pe scară, zise ea arătând spre structura metalică în spirală. E al naibii de periculos.

---

¹ Celebru personaj din serialul britanic de spionaj *The Avengers*. (N.t.)

Roxane o abandună pe studentă pentru a urca până la ultimul etaj. Acolo unde se afla biroul lui Marc Batailley. Locul era uimitor: un spațiu de cel puțin șase metri înălțime până la plafon, traversat de grinzi nituite, o canapea mare Chesterfield, un impozant birou vintage din lemn de stejar. Decorul și cărămizile roșii creau o atmosferă hibridă, ceva între club englezesc și loft new-yorkez. Dar mai ales priveliștea te copleșea, oferind o panoramă amețitoare asupra Parisului. La vest, Turnul Eiffel și Domul Invalizilor, la nord colina Montmartre și Sacré-Coeur, la sud Grădina Luxemburg și hidosul turn Montparnasse, la est catedrala Notre-Dame, încă distrusă. Aveai senzația năucitoare că survolezi lumea, că o ții la distanță și că scapi de furia ei.

4.

Roxane se întoarce la Valentine Diakité care-și instalase propriul birou la etajul inferior. Dincolo de lookul de bibliotecară înțeleaptă, masteranda degaja o aură solară care o tulbura.

— Explică-mi cum își ocupa timpul Marc Batailley.

— Comisarul lucra uneori într-un ritm mai lent, recunosc Valentine. Când am venit eu, acum șase luni, cancerul lui pulmonar era în remisie. Marc era obosit, dar agreabil și îți dădea mereu sfaturi bune.

— De când nu mai este activ Biroul?

Încântată să fie de folos, studenta se lansă într-o mică expunere.

— La începuturile lui, în anii 1970 și 1980, BANC a condus anchete uneori terifiante despre fenomenele de bântuire, telekinezie, control mental sau despre experiențele de moarte iminentă care nu se numeau